

Ako ujo Jano obdivoval hniezdo mlynárky Dlhochvostky

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Každé živé stvorenie prababičky Prírody sa musí postarať o to, aby zachovalo svoj rod. Vtáčiky vychovávajú svoje potomstvo v hniezdach, ktoré si samé uvijú. Horár ujo Jano pozná vo svojom revíri všetky vtáčiky nielen podľa sfarbenia, spevu, ale aj podľa uvitej kolísky. Počas jari sa ujo Jano vždy teší na prechádzku dolinkou Olinkou, keďže práve vtedy vtáčiky vychovávajú svoje potomstvo.

Na spiatočnej ceste sa ujovi pošťastilo nájsť aj najkrajšie hniezdo, ktoré si v lesných zátišiach dolinky Olinky pletie mlynárka Dlhochvostka. Veľmi sa potešil, keď ho objavil ukryté v pazuche pokrivenej vetvy strýka Buka. Bolo guľovité a celé uvité z machu. Zvonku bolo obložené striebornými lišajníkmi, takže sa skoro vôbec nedalo rozoznať od kôry strýka Buka.

Hoci ujo už má svoje roky, ešte nezabudol liezť po stromoch. Opatrne sa vyšplhal k umelečkej stavbe mlynárky Dlhochvostky. Mamka mlynárka sedela na vajíčkach a šramot uja Jana ju vyľakal. Vystrašená vyletela z hniezda a prefknkla ujovi

popred tvár. Ten nebol na niečo také pripravený a len-len že nezletel na zem.

- Ale som sa ťa naľakal, mlynárka Dlhochvostka! - vyšlo ujovi z úst.

- I ja som sa ťa, ujo Jano, naľakala, - priznala sa mlynárka Dlhochvostka. - Myslela som si, že sa to šplhá po kmeni kuna Lúpežníčka alebo lasica Anica. Keby som bola vedela, že si to ty, tak sa nebojím.

- Ja som si iba chcel obzrieť tvoj príbytok aj zvnútra, - vravel ujo Jano. - Chcem sa presvedčiť, či ho máš taký pekný ako zvonku.

Mlynárka Dlhochvostka - mlynárka dlhochvostá

NA TÚRU S NATUROU

- *Môžeš sa pozrieť*, - odvetila mlynárka, - *Ale rýchlo, aby mi neprechladli vajíčka.*

- *Neboj sa, to bude len chvíľka*, - odvetil ujo. - *Zvnútra to máš tiež krásne. Všetko vystlané jemným páperím a srstou. Tu musí byť teplúčko.*

- *Ak chcem, aby mi mláďatká neprechladli, tak musí byť v mojom hniezde teplo.* - odvetila mlynárka.

- *A koľkože to máš vajíčok v tejto krásnej kolíske?* - pýtal sa zvedavý ujo Jano.

- *Dvanásť*, - pochválila sa Dlhochvostka.

- *To musí byť teda námaha vychovať toľko mláďatiek*, - ujo Jano na to.

- *To áno, ale s mojím partnerom to zvládneme*, - odvetila mlynárka, - *On mi vo všetkom vzorne pomáha.*

Ujo potom zliezol zo strýka Buka a mlynárka Dlhochvostka sa vrátila do svojho hniezda. Keď ujo odchádzal, prišiel svoju partnerku nakŕmiť mlynárík.

- *Dlhochvostka mala pravdu, keď mi povedala, že má vzorného manžela.* - pomyslel si ujo Jano.

Kým sa vrátil k horárni, prababička Príroda mu ukázala ešte niekoľko vtáčích kolísk. Ujo Jano v duchu obdivoval zručnosť jej operených ratolestí. Ani tie najšikovnejšie ľudské ruky by nedokázali urobiť také krásne kolisky, ako to vedia len zobákom a pazúrikmi.